

[Knud Østergaard]

sluttende forhandlinger om en ny forsvarsordning, havde vi som udgangspunkt forsvarschefens oplæg med den personelramme, som den indeholdt. Dagen efter havde ministeren et oplæg, der reducerede den økonomiske ramme fra 3,511 milliarder kr. til 3,4 milliarder kr. på grund af personalebesparelser. Derfor er det ikke forkert, hvad det ærede medlem hr. Stetter sagde.

Økonomi- og budgetministeren (Per Hækkerup): Dette er jo ved at blive muntert. Jeg har selvfølgelig ikke deltaget i forsvarsudvalgets arbejde og kan derfor ikke vide det, men jeg har da forstået, at der bag forøgelsen af forsvarsbudgettet, som jeg havde lejlighed til at diskutere med forsvarsministeren, nogle dage før forslaget blev fremsat i udvalget, lå en beslutning, som også det konservative folkeparti tiltrådte. Jeg har forstået, at man var enig om, at der skulle ske denne stigning med 50 mill. kr. pr. år i løbet af de næste 3-4 år. Jeg kan da ikke forestille mig, at en tidligere forsvarsminister med lukkede øjne har accepteret noget sådant.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Camre* til socialministeren:

„Vil ministeren foranledige en undersøgelse af, i hvilket omfang invalidepensionering kunne undgås, hvis der i tilstrækkeligt omfang var adgang til beskyttet arbejde?“
(Spm. nr. 215).

Skriftlig begrundelse.

Det er velkendt, at en ikke ringe del af de mange invalidepensionister, som er kommet til i de seneste år, kunne beskæftiges ved aktivt arbejde, hvis der fandtes adgang til beskyttet arbejde, dvs. arbejdspladser, der er tilpasset de pågældende på en sådan måde, at der kompenseres for deres handicap.

For mennesker, som er ude af stand til at arbejde på nogen måde, er invalidepensionering naturligvis en nødvendighed, men for de ganske mange handicappede, som kunne udføre aktive funktioner, hvis adgangen til sådanne under beskyttede forhold var til stede, er invalidepensionering en meget dårlig udvej, fordi den ofte binder dem i en

passivitet, som er ulykkelig for de fleste. Hertil kommer, at invalidepensionen påfører de aktive befolkningsgrupper betydelige økonomiske byrder.

Der er næppe tvivl om, at visse sider af den administrative praksis i sig selv virker fremmende på tilkomsten af nye invalidepensionister. Her skal for det første nævnes, at mennesker med en begyndende erhvervs sygdom, hvis udvikling kunne standses ved overførsel til andet arbejde, i dag vises tilbage til det arbejde, de ikke kan tåle, og hvis følgevirkning ofte før eller siden bliver invaliditet.

For det andet bør nævnes, at invalidepension i dag tilkendes mennesker, som opfylder visse objektive sygdomsmæssige kriterier, uanset at de pågældende godt kunne arbejde på trods af deres handicap, hvis blot det offentlige ville træde til med relativt billige hjælpemidler som f. eks. støtte til invalidebil.

I visse tidligere krigsførende lande har man såvel efter 1. som efter 2. verdenskrig set indførelse af pligt for erhvervslivet og det offentlige til at have et vist antal beskyttede arbejdspladser, som skulle stå i forhold til den samlede beskæftigede stab af personale.

I betragtning af det meget belastende arbejdstempo, som findes mange steder i erhvervslivet, og som er årsag til, at mange mennesker med mindre belastende sygdomme eller handicap ikke kan klare sig, må det spørgsmål rejses, om ikke der bør være en pligt til overalt i erhvervslivet at sikre arbejdspladser, hvor forholdene er sådan, at handicappede på forskellige niveauer kan beskæftiges.

Det ville være af stor interesse, hvis ministeren — eventuelt i samarbejde med arbejdsministeren — vil gennemføre en analyse af, i hvilket omfang invalidepensionering kan undgås med de her skitserede midler.

Camre: Jeg har ønsket at spørge socialministeren, om ministeren vil foranledige en undersøgelse af, i hvilket omfang det ville være muligt at undgå invalidepensionering, hvis der i tilstrækkeligt omfang var adgang til beskyttet arbejde.

Det er klart, at for mennesker, som er ude af stand til at arbejde på nogen måde, er